

Arrest

nr. 169 320 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (A.M.), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U bent een sjiitische moslim. U verklaart 21 jaar oud te zijn maar op uw paspoort staat 12 juni 1991 als geboortedatum. U gaf zich bij aanvraag van uw paspoort en taskara ouder uit om sneller een rijbewijs te kunnen krijgen. U werd geboren in de stad Kabul. U woonde er in de wijk Qala e Fatullah. Eind jaren '90 verhuisde u met uw familie voor 3 à 4 jaar naar Pakistan. U studeerde af aan de middelbare school. Vervolgens ging u werken bij uw vader in zijn vastgoedkantoor in Kabul. U bent niet getrouwd. Uw ouders, broer en zus zijn nog steeds in Afghanistan.

U haalde volgende asielmotieven aan in uw eerste asielaanvraag: uw grootvader was in het verleden contractant bij de overheid voor de productie van 'naswar' (pruimtabak van hasj) en verdiende hier veel geld mee. Uw grootvader werd begin de jaren '90 eens ontvoerd door onbekenden in ruil voor losgeld.

Toen het losgeld werd betaald werd hij vrijgelaten en nadien ondervond hij geen verdere problemen meer. Uw vader werd eveneens eens ontvoerd door onbekenden eind jaren '90. Hij werd ook vrijgelaten en jullie vertrokken daarop naar Pakistan. Na de terugkomst naar Afghanistan drie à vier jaar later kende uw vader geen verdere problemen meer door deze ontvoering.

U verliet Afghanistan omdat u vreest ontvoerd te worden omdat u van een bemiddelde familie bent. De laatste jaren is de criminaliteit gestegen in Kabul. Toen u op een dag van uw werk thuis kwam stopte er een wagen met geblindeerde ruiten en gemaskerde mannen. Ze vroegen u te stoppen. U rende snel naar uw huis en deed de deur dicht. Via de eerste verdieping ging u naar de burens. U belde uw vader en zei hem wat er was gebeurd. De volgende dag kwam uw oom langs moederszijde u halen bij de burens. U ging met hem mee naar zijn huis. Uw vader en jongere broer kwamen eveneens naar het huis van uw oom. Er werd afgesproken met een smokkelaar en u vertrok twee weken later uit Afghanistan. U nam het vliegtuig naar Iran van waar u over land doorreisde naar Turkije en zo Griekenland. U werd er geregistreerd en trok naar Athene vanwaar u een vlucht nam naar België in het bezit van valse reisdocumenten.

Op 10 maart 2016 werd u door de Belgische autoriteiten gecontroleerd op de luchthaven van Charleroi. U toonde hier een verblijfsdocument voor Nederland op naam van (M.A.), 1/1/1986. Er werd vastgesteld dat de foto op dit document niet overeenkwam met uw verschijning. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas waar u op 11 maart 2016 een asielaanvraag indiende. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u ontvoerd te worden voor losgeld. Uw familie in Kabul zou verhuizen en u heeft geen contact meer met hen. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u uw paspoort en taskara (Afghaans identiteitsdocument) met vertaling voor, evenals een Grieks registratiedocument.

Op 4 april 2016 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 22 april 2016 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 3 mei 2016, daags voor uw voorziene repatriëring, vraagt u een tweede keer asiel aan. U verblijft nog steeds in het gesloten centrum van Merksplas. U beroept zich op uw eerder aangehaalde motieven. U verwijst naar documenten die u heeft gevraagd aan uw familie die hun goeie economische situatie en dus ook uw problemen dienen aan te tonen. Uw raadsheer bezorgt het CGVS op 10 en 11 mei 2016 nog de kopieën van enkele documenten betreffende jullie bedrijf: 3 brieven van (M.M.) Co. Ltd., een brief, 2 brieven over autoverkoop, documenten over huurhuizen, document als property dealer, een lease agreement, een document van het Ministry of Commerce, 2 documenten Heravy Co, een huurovereenkomst, een visitekaartje van (M.M.) en 4 taskara's. Op 13 mei 2016 werd er door uw raadsheer gevraagd om een uitstel van beslissing zodanig dat er nog nieuwe documenten konden binnengebracht worden. Het CGVS stond dit toe. Op 15 mei werden nogmaals de 3 brieven van (M.M.) Co.Ltd. en de 2 brieven over autoverkoop neergelegd alsook, twee taskara's, een tweede pagina van een lease agreement en een document inzake autoverkoop.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielerelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Het CGVS is daarnaast van oordeel dat u naar uw regio van afkomst, Kabul, kan terugkeren. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw vrees om ontvoerd te worden voor losgeld.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, namelijk documenten over jullie bedrijf in Afghanistan, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de door u ingeroepen vrees voor ontvoering. Deze documenten tonen enkel aan dat er een bedrijf bestaat met de naam (M.M.) en dat dit bedrijf zaken doet. Deze tonen geenszins de door u ingeroepen vrees voor ontvoering aan. De taskara's die u neerlegt tonen eveneens uw problemen niet aan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Het CGVS herhaalt dat voor zover u, als zoon van een welgesteld persoon, beschouwd zou kunnen worden als behorende tot een sociale groep in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, nog moet worden opgemerkt dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat u wordt vervolgd. U moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Een loutere verwijzing naar de mogelijkheid ontvoerd te worden in Afghanistan volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U dient deze vrees in concreto aan te tonen, hetgeen u in casu niet doet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond noch werd aangehaald door u.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/4, § 2, b) en c) en artikel 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt uit een rijke familie te stammen en bij een eventuele terugkeer risico te lopen om te worden ontvoerd. Hij verwijst naar en citeert uit algemene informatie en is van oordeel dat deze van toepassing is op zijn situatie. Verwijzende naar zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag, stelt verzoeker reeds slachtoffer te zijn geweest van een poging tot ontvoering.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker benadrukt dat zowel zijn grootvader als zijn vader reeds werden ontvoerd en dat hijzelf slachtoffer werd van een mislukte ontvoering. Zijn familie is verhuisd in Kabul en heeft de auto's verkocht.

Verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de vorige asielaanvraag weigerde omdat hij geen documenten voorlegde om aan te tonen dat hij uit een rijke familie stamt en omdat zijn familie nog in Kabul woont. Tijdens onderhavige asielaanvraag heeft hij aangetoond dat hij tot een erg rijke familie behoort. Verweerder verwacht ten onrecht dat uit de documenten de vrees voor vervolging blijkt. Eigendomsdocumenten bewijzen slechts wie de eigenaar van een goed is. In de eerste asielaanvraag betwijfelde het CGVS niet dat verzoeker tot een rijke familie behoort. Het is dus niet ernstig om te stellen dat de documenten niet betrouwbaar zijn. De RvV had wel twijfel over verzoekers rijke komaf. Tevens vond de RvV het vreemd dat zijn familie niet vluchtte. Heden hebben de andere familieleden voorzorgen genomen en zijn zij van plan om het land te verlaten.

Verweerder erkent dat verzoeker tot een sociale groep behoort. Verzoeker meent dat in zijn situatie en gelet op de ontvoeringen van zijn familieleden en de objectieve informatie blijkt dat hij vervolgd is geweest en in de toekomst ook vervolging vreest.

Verweerder motiveerde niet waarom geen rekening werd gehouden met de twee eerdere ontvoeringen en de mislukte poging tot ontvoering op verzoeker.

2.1.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van artikel 48/45, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar de 'sliding scale' uit het arrest *Elgafaji*. Hij stelt zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk te hebben gemaakt.

2.1.4. Verzoeker beroept zich in een vierde middel op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar informatie omtrent enkele incidenten in Kabul en omtrent het toegenomen aantal burgerslachtoffers in Afghanistan. Hij leidt hieruit af dat de situatie er niet zo veilig is als verweerder beweert.

2.2.1. Omwille hun onderlinge verwevenheid, worden de door verzoeker aangevoerde middelen samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoeker stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn onderhavige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als deze die hij naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvraag heeft uiteengezet.

Bij arrest nr. 166 329 van 22 april 2016 werd eerder al geoordeeld dat verzoeker niet aantoont dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De motieven die dienaangaande in het voormelde arrest zijn opgenomen luiden als volgt:

“2.7. De Raad stelt vast dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker geopperde vrees te worden ontvoerd omdat hij van een welgestelde familie afkomstig is.

2.8. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat zo verzoekers familie dermate welstellend is en zijn vader een belangrijk zakenman is, dan is het redelijk te verwachten dat verzoeker dit kan aantonen. Immers volgens verzoekers verklaringen hebben zowel verzoekers vader als grootvader fortuin gemaakt. Verzoeker kan ook ter terechtzitting niet toelichten waarom hij hierover geen gegevens aanbrengt en bij loutere beweringen blijft.

Voorts blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoeker weinig overtuigende verklaringen aflegt over de beweerde poging tot ontvoering die hij zou hebben meegemaakt: “U haalt aan dat u toen u recent eens onderweg naar huis was gestopt werd door onbekenden in een geblindeerde wagen, de gemaskerde mannen vroegen u te stoppen maar u rende naar uw huis en sloot de deur. Ze zouden u willen ontvoeren hebben voor losgeld, zo meent u. Ze hebben u dit echter niet gezegd, ze vroegen u enkel te stoppen. U ging onmiddellijk naar de bureu (gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze ontvoerders hebben geen andere actie ondernomen op dat moment of later (gehoorverslag CGVS, p. 14).” Het feit dat die mannen verzoeker hebben aangesproken is bezwaarlijk een mislukte poging tot ontvoering te noemen zoals verzoeker verklaart. Verzoeker weet bovendien niet eens wie ze waren (gehoor 29 maart 2016, 14). bovendien blijkt nergens uit zijn verklaringen dat die mannen hem bij een terugkeer naar Kabul opnieuw zouden komen zoeken om hem te ontvoeren.

2.9. Indien deze familie inderdaad dermate kapitaalkrchtig zou zijn en volgens verzoeker de ontvoering enkel tot doel heeft losgeld te eisen (ibid., 15), dan kon, na deze beweerdelijke mislukte poging tot ontvoering van verzoeker, verwacht worden dat ze inderdaad eerdere of bijkomende acties hebben ondernomen tegen de overige familieleden waaronder verzoekers broer of zus. Verzoeker vermeldt echter geen poging tot ontvoering van zijn broer of zus. Ook tijdens verzoekers verblijf bij zijn oom hebben er zich geen incidenten meer voorgedaan met verzoeker of zijn familieleden. Aangezien verzoeker beweert dat de enige reden van de poging tot ontvoeren, was om losgeld te kunnen verkrijgen (ibid., 14, 16), dan kan dit evenmin overtuigen om aan te tonen dat verzoeker in gevaar zou zijn in Afghanistan.

2.10. Ook verzoekers onwetendheid omtrent de actuele stand van zijn problemen en de lotgevallen van zijn familie ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De vaststelling dat verzoeker niet weet wat er na zijn vertrek is voorgevallen, wijst op een desinteresse in zijnen hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat zijn neef uit Nederland hem kwam bezoeken in het asielcentrum en gemeld heeft dat zijn familie bij zijn oom verblijft. Echter een dergelijke maatregel kan bezwaarlijk aantonen dat deze, volgens verzoeker bekende familie -waartoe ook zijn oom behoort-, ondergedoken leefde of speciale maatregelen genomen heeft om problemen te verhinderen.

2.11. Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden, alwaar verzoeker in gebreke blijft.

2.12. Verzoekers verklaring dat de poging tot ontvoering verband houdt met de eerdere ontvoeringen van zijn grootvader en vader kan niet gevolgd worden, voor zover deze zouden hebben plaatsgevonden. Zo stelt de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht het volgende:” Uw grootvader zou nog voor het regime van de taliban ontvoerd zijn geweest en na betaling van losgeld vrijgelaten zijn (gehoorverslag CGVS p. 14). Nadien kende uw grootvader geen problemen meer. Uw vader zou enkele jaren later, tijdens het regime van de taliban ontvoerd zijn geweest en ook vrijgelaten zijn (gehoorverslag CGVS, p. 12). Hij werd nadien niet meer lastig gevallen (gehoorverslag CGVS, p. 16), er werd geen enkele nieuwe poging tot ontvoering ondernomen. Het dient gezegd dat de situatie in Afghanistan toen dusdanig verschilt van de situatie vandaag de dag, de kans dat het om dezelfde personen gaat en er een link is tussen deze feiten maakte u niet aannemelijk, zeker daar u niet weet wie er achter de ontvoeringen zat. Dat er meer dan twintig jaar tussen zit tussen deze feiten wijst er eveneens op dat er tussen de eerdere ontvoeringen en uw vrees voor gelijkaardige feiten geen rechtstreeks verband is.”

2.13. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeker met valse documenten naar België is gereisd, wat erop wijst dat u de Belgische autoriteiten aangaande zijn identiteit wou misleiden. Bij aankomst en tijdens het onderzoek door de luchthavenpolitie verklaarde verzoeker in België te willen blijven om er werk te vinden en een huis te zoeken (zie administratief dossier). Dat verzoeker toen geen melding van zijn wil om een asielaanvraag in te dienen omdat hij internationale bescherming zocht, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.14. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.15. De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Zo stelt de commissaris-generaal correct dat verzoekers taskara (met vertaling) hoogstens een bewijs is van zijn identiteit, net zoals zijn paspoort, maar verder niets toevoegt aan zijn asielaanvraag. Het Griekse registratiedocument kan hoogstens aantonen dat verzoeker in Griekenland was voor hij naar België kwam.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker diende tegen het voormelde arrest geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift terugkomt op en betoog voert inzake de elementen die reeds bij het voormelde arrest werden beoordeeld, in dit kader onder meer aanvoert dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de eerdere ontvoeringen en poging tot ontvoering en daarbij verwijst naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavige asielprocedure en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de tijdens zijn eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen en dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om zich hierover opnieuw uit te spreken.

Ten aanzien van de nieuwe elementen waarop verzoeker zijn onderhavige asielaanvraag steunt, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw vrees om ontvoerd te worden voor losgeld.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, namelijk documenten over jullie bedrijf in Afghanistan, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de door u ingeroepen vrees voor ontvoering. Deze documenten tonen enkel aan dat er een bedrijf bestaat met de naam (M.M.) en dat dit bedrijf zaken doet. Deze tonen geenszins de door u ingeroepen vrees voor ontvoering aan. De taskara's die u neerlegt tonen eveneens uw problemen niet aan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).”

Verzoeker erkent in het verzoekschrift (p.5) uitdrukkelijk dat de neergelegde documenten geen bewijs vormen voor zijn vrees voor vervolging.

Indien verzoeker al zou kunnen worden gevolgd waar hij stelt dat hij aantoont dat hij stamt uit een rijke familie, kan voorts worden opgemerkt dat hij hiermee slechts raakt aan één van de in het voormelde arrest van de RvV opgenomen motieven.

De RvV heeft zijn vorige asielaanvraag, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, niet louter op basis van dit motief geweigerd. De door verzoeker neergelegde documenten vermogen de overige, in het voormelde arrest opgenomen en hoger weergegeven motieven niet in een ander daglicht te stellen. De blote en ongefundeerde bewering dat zijn familie alsnog maatregelen zou hebben genomen en van plan zou zijn het land te verlaten, kan in deze evenmin volstaan.

Waar verzoeker andermaal erop wijst dat personen uit gegoede families een verhoogd risico op ontvoering lopen, kan worden herhaald dat in het voormelde arrest reeds werd gesteld:

“Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden, alwaar verzoeker in gebreke blijft.”

In navolging hiervan wordt in de voorliggende bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Het CGVS herhaalt dat voor zover u, als zoon van een welgesteld persoon, beschouwd zou kunnen worden als behorende tot een sociale groep in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, nog moet worden opgemerkt dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat u wordt vervolgd. U moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Een loutere verwijzing naar de mogelijkheid ontvoerd te worden in Afghanistan volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U dient deze vrees in concreto aan te tonen, hetgeen u in casu niet doet.”

Verzoeker blijft tot heden in gebreke zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Op basis van de stukken van het administratief dossier wordt omtrent de veiligheidssituatie in Kabul in de bestreden beslissing daarenboven met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De informatie die verzoeker citeert in het onderhavige verzoekschrift, is niet van die aard dat zij aan de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul afbreuk kan doen. Dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 erop is achteruit gegaan en dat zich in Kabul met enige regelmaat incidenten voordoen, wordt in het voorgaande immers niet ontkend. Integendeel wordt dit hierin uitdrukkelijk vermeld en terdege in rekening gebracht.

2.2.6. Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS